

ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ЛОГІСТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТОРГОВЕЛЬНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ

студент Барут О.І.

(наук. керівник асп. Чорток Ю.В.)

Визнано, що логістичне управління є головною підсистемою загальної системи управління підприємством і спрямоване на досягнення стратегічних і тактичних цілей розвитку підприємства. Логістичне управління має забезпечити економічні переваги порівняно з традиційними методами управління. Ключовою ідеєю, що лежить в основі логістичного підходу до організації й управління економічною діяльністю підприємницької структури, є інтеграція діяльності всіх її відділів і підрозділів.

Сформована логістична система повинна являти собою доцільну сукупність взаємодоповнюючих видів діяльності та їх взаємодіючих елементів. Ця сукупність цілеспрямовано формує та реалізує сукупні відносини на всіх етапах відтворення та розвитку її сукупного життєвого циклу на основі інтеграції та адаптації внутрішніх і зовнішніх сукупних функціональних потокових процесів, елементів та ресурсів.

Головним конституюючим елементом торгівлі як галузі економіки країни виступає підприємство. На підприємствах відбуваються головні господарські процеси, створюється і примножується запас економічної міцності держави, формується національний доход і забезпечується соціально-економічний розвиток суспільства, формуються продуктивні сили і виробничі відносини, а також матеріалізуються наукові розробки (відкриття), що виступають базою для відпрацювання нових технічних, технологічних та організаційних рішень.

Основною метою торговельного підприємства є досягнення конкурентноздатних переваг на споживчому ринку, забезпечення високих темпів розвитку в стратегічній перспективі. Базуючись на теорії загального менеджменту, управління торговельним підприємством має інтегрувати в собі прийоми і методи багатьох функціональних видів управління з урахуванням специфіки торговельної діяльності.

З погляду логістичного підходу торговельне підприємство має свою специфіку. Хоч загальна схема торгівлі багато в чому аналогічна схемі виробничо-підприємницької діяльності, їй властиві й значні відмінності, а саме: менша потреба у виробничих ресурсах, бо в сфері

обігу лише продовжується процес виробництва (транспортування, зберігання, пакування й підготовка товарів до продажу); придбані матеріальні ресурси (товари) призначаються не для переробки, а для реалізації покупцям. Торговельне підприємство як мікрологістична система являє собою відносно стійку, відокремлену від оточуючого середовища соціально-економічну структуру, що інтегрує в часі і просторі процеси реалізації товарів і послуг, виконуючи завершальний етап кругообороту капіталу.

Механізми управління охоплюють усю логістичну діяльність підприємств, починаючи з ресурсного забезпечення і закінчуючи результатами цієї діяльності. Зрозуміло, що кожний механізм управління має свою сферу впливу в загальній системі управління підприємством і володіє певними інструментами і методами.

Обґрунтування механізмів логістичного управління торговельними підприємствами потребує дослідження їх місця і ролі у логістичному ланцюгу, оцінки руху товарів від підприємства-виробника або посередника до кінцевого споживача з метою вчасного та якісного задоволення його потреб. Такі механізми мають забезпечити ефективне формування матеріальних та інформаційних, фінансових і сервісних потоків, що обслуговують їх. Крім того, процесно-системний підхід, по-іншому логістичний, дозволяє виявити взаємозв'язок комерційних інтересів підприємств-виробників і підприємств-постачальників, які не завжди співпадають, а інколи навіть приводять до виникнення ризикових ситуацій.

Основою розробки механізмів логістичного управління виступає процесно-системний підхід до формування й трансформування потоків товарів і послуг. Для більшості торговельних підприємств використання принципів логістичного управління в практичній діяльності є інновацією. Перехід на логістичні засади управління підприємствами викликав необхідність розробки інтегрованої стратегії логістичного управління. Успішне здійснення стратегічних змін діяльності на вітчизняних підприємствах потребує розробки й використання спеціальних управлінських інструментів і механізмів, виявлення причин опору змінам і знання методів їх усунення. Сучасні підприємства мусять бути готовими до сприйняття ефективних змін, тому керівництво при здійсненні стратегічного управління підприємством має вмонтувати в нього цю сприйнятливість.